

CONSILIUL LEGISLATIV

București, 17.08.2026
Nr. 428.

București, 2.09.2026
Nr. 536.

AVIZ

referitor la propunerea legislativă privind spațiul electronic de comunicare cu cetățeanul și platforma națională de notificări și evidență a comunicărilor oficiale

Analizând propunerea legislativă privind spațiul electronic de comunicare cu cetățeanul și platforma națională de notificări și evidență a comunicărilor oficiale (b428/30.06.2026), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/3432/22.07.2026 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D654/22.07.2026,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil propunerea legislativă, cu următoarele observații și propuneri:

1. Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare instituirea Spațiului electronic de comunicare cu cetățeanul și a Platformei naționale de notificări, ca infrastructuri digitale destinate comunicării electronice dintre autoritățile și instituțiile publice și persoanele fizice, precum și stabilirea regulilor privind transmiterea, înregistrarea, notificarea, accesarea și evidența comunicărilor oficiale, în condiții de securitate, trasabilitate și interoperabilitate.

2. Prin conținutul său normativ, propunerea legislativă face parte din categoria legilor ordinare, iar în aplicarea dispozițiilor art. 75 alin. (1) din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Referitor la **titlu**, semnalăm că, potrivit art. 41 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privin normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, acesta trebuie să cuprindă „*obiectul reglementării exprimat sintetic*”. Sub acest aspect, este de observat că sintagma „platforma națională de notificări și evidență a comunicărilor oficiale” din titlu nu este concordantă cu denumirea utilizată în cuprinsul proiectului, în condițiile în care la art. 4 lit. c) este definită „platforma națională de notificări”. În consecință, pentru exprimarea sintetică a obiectului reglementării și asigurarea unității terminologice a proiectului, recomandăm ca titlul să fie redat astfel:

„Lege privind **instituirea spațiului electronic de comunicare, precum și a platformei naționale de notificări**”.

5. Semnalăm utilizarea neunitară a termenilor „cetățean” și „persoană fizică” pentru desemnarea destinatarilor reglementării. Astfel, art. 1 alin. (1) și (3), art. 2, precum și art. 4 lit. c) se referă la „cetățeni”, în timp ce, potrivit art. 4 lit. b), titularul spațiului electronic este „persoana fizică”, iar art. 5 alin. (2) prevede că „spațiul electronic este unic pentru fiecare persoană fizică”.

Or, cele două noțiuni nu sunt echivalente sub aspectul sferei lor de cuprindere. În aceste condiții, nu rezultă cu claritate dacă mecanismele instituite prin proiect sunt destinate exclusiv cetățenilor români sau tuturor persoanelor fizice care intră în raporturi juridice cu entitățile publice vizate de reglementare.

6. La **art. 1 alin. (1)**, referitor la expresia „spațiului electronic oficial destinat comunicării”, precizăm că în cuprinsul art. 4, la lit. a), este definită expresia „spațiu electronic de comunicare”, astfel încât, pentru o redactare unitară în cadrul proiectului de act normativ, propunem ca textul supra să fie redat astfel: „spațiului electronic **de comunicare**”.

La **alin. (3)**, semnalăm că formularea potrivit căreia „comunicările electronice dintre autoritățile sau instituțiile publice și cetățeni se realizează prin utilizarea spațiului electronic de comunicare al cetățeanului și a platformei naționale de notificări” are caracter general și poate conduce la concluzia că mecanismele instituite prin proiect reprezintă modalitatea obligatorie de realizare a tuturor comunicărilor electronice dintre entitățile publice și destinatarii acestora.

7. La **art. 2**, este necesară înlocuirea sintagmei „comunicării electronice oficiale” cu o formulare care să păstreze noțiunea definită la art. 4 lit. e), respectiv „comunicare oficială”. În acest sens, propunem ca partea finală a articolului să fie redactată astfel: „... precum și

consolidării **comunicării oficiale realizate prin mijloace electronice** în relația dintre stat și cetățean”.

8. La art. 3 alin. (1), textul menționează entitățile aflate „în subordonarea, coordonarea sau sub autoritatea” autorităților și instituțiilor publice, în timp ce **art. 4 lit. n)**, prin definiția dată sintagmei „entități publice”, se referă la entitățile aflate „în subordinea, în administrarea, sub autoritatea, coordonarea sau controlul acestora”. Întrucât cele două dispoziții vizează delimitarea aceleiași categorii de entități, este necesară utilizarea unei terminologii unitare în cuprinsul proiectului, în forma propusă la art. 3 alin. (1). Observația este valabilă și pentru **art. 25 alin. (2)**.

9. La art. 4, pentru vizualizarea facilă a termenilor și expresiilor definiți/definite, recomandăm redarea acestora în ordine alfabetică.

La **lit. b)**, semnalăm că utilizarea verbului „deține” nu este suficient de riguroasă în raport cu natura juridică a mecanismului instituit prin proiect, întrucât spațiul electronic reprezintă un instrument digital individualizat, pus la dispoziția persoanei fizice în cadrul unei infrastructuri administrate de o autoritate sau instituție publică. În acest context, propunem raportarea titularului la persoana fizică căreia îi este **alocat** spațiul electronic.

La **lit. c)**, semnalăm că definiția „platformei naționale de notificări” nu reflectă în întregime funcțiile atribuite acesteia prin proiect. Astfel, potrivit textului, platforma reprezintă infrastructura digitală comună utilizată pentru transmiterea notificărilor către cetățeni, în timp ce art. 13 lit. g)-i) îi atribuie și funcții privind înregistrarea comunicărilor oficiale, asocierea acestora cu titularul și afișarea istoricului comunicărilor și notificărilor. În aceste condiții, pentru asigurarea concordanței dintre definiția legală și conținutul normativ al noțiunii definite, este necesară reanalizarea art. 4 lit. c), astfel încât definiția să reflecte funcțiile platformei reglementate prin proiect.

Totodată, semnalăm că sintagma „evenimente administrative relevante” nu are un conținut juridic suficient de determinat, în condițiile în care noțiunea de „eveniment administrativ” nu este definită în cuprinsul proiectului, iar calificativul „relevant” presupune un criteriu de apreciere care nu este precizat. Observația este valabilă și pentru **art. 15 alin. (2)**.

La **lit. d)**, în cuprinsul definiției termenului „notificare” este utilizată sintagma „canale de comunicare”, în timp ce la **lit. f)** este definită noțiunea „canal de notificare”. Pentru unitate terminologică, este necesară utilizarea aceleiași noțiuni în toate situațiile în care este avut în vedere mijlocul tehnic prin care se transmite o notificare.

La **lit. e)**, semnalăm necesitatea reanalizării definiției sintagmei „comunicare oficială”. Astfel, aceasta este definită drept „transmiterea unui act, document, înscris, răspuns, înștiințare, convocare ori a altui conținut”, ceea ce configurează noțiunea ca **operațiune de transmitere**.

În cuprinsul proiectului, aceeași sintagmă este însă utilizată și pentru a desemna **obiectul ori conținutul transmis**. Cu titlu de exemplu, art. 6 alin. (1) se referă la „obligatia de a înregistra în platformă toate comunicările oficiale”, art. 9 alin. (1) la conținutul sau metadatele comunicărilor oficiale, iar art. 13 lit. g) la „înregistrarea comunicărilor oficiale adresate persoanelor fizice”.

Întrucât aceeași noțiune este utilizată atât cu sensul de operațiune de transmitere, cât și cu sensul de act, document sau conținut transmis, este necesară clarificarea conceptului și utilizarea sa unitară în cuprinsul proiectului, pentru asigurarea preciziei și coerenței reglementării.

La **lit. f)**, în condițiile în care canalul de notificare este definit drept „mijlocul tehnic prin care se transmite o notificare”, utilizarea sintagmei „mesajul scurt”, care desemnează mai degrabă mesajul decât mijlocul tehnic de transmitere a acesteia, nu este pe deplin concordantă cu noțiunea definită. Sub acest aspect, pentru claritatea normei, ar putea fi avută în vedere utilizarea unei expresii care să desemneze mijlocul tehnic de transmitere, precum „serviciul de mesaje scurte”.

De asemenea, referitor la termenul „push”, facem trimitere la dispozițiile art. 36 alin. (2) teza finală din Legea nr. 24/2000, potrivit căreia, *„în cazurile în care se impune folosirea unor termeni și expresii străine, se va alătura, după caz, corespondentul lor în limba română”*.

Observațiile sunt valabile și pentru **art. 14 lit. b)**.

Totodată, sintagma „alte modalități prevăzute de normele metodologice” necesită corelare cu art. 14 alin. (2) lit. d), care, pentru aceeași ipoteză normativă, utilizează formularea „alte canale stabilite prin normele metodologice”. Întrucât dispoziția are în vedere alte mijloace tehnice de transmitere a notificărilor, pentru respectarea unității terminologice este necesară utilizarea aceleiași noțiuni în cele două texte.

La **lit. j)**, semnalăm că definiția „interoperabilității” nu este corelată cu definiția deja consacrată în legislația incidentă. Astfel, art. 3 lit. f) din **Legea nr. 242/2022 privind schimbul de date între sisteme informatice și crearea Platformei naționale de interoperabilitate** definește interoperabilitatea prin raportare la capacitatea unor organizații distincte și diverse de a interacționa în scopul realizării unor obiective comune. Având în vedere că proiectul reglementează o

infrastructură digitală care urmează să se interconecteze cu sistemele informatice ale entităților publice și se raportează, în cuprinsul său, la cadrul legal privind interoperabilitatea, propunem corelarea definiției propuse cu terminologia consacrată de Legea nr. 242/2022.

La **lit. m)**, semnalăm că sintagma „mesaj cu valoare probatorie”, deși este definită, nu este utilizată ulterior ca atare în cuprinsul proiectului. În aceste condiții, este necesară reanalizarea oportunității menținerii acestei definiții ori, după caz, corelarea sa cu dispozițiile din cuprinsul proiectului în care conceptul ar urma să își găsească aplicarea.

10. La art. 5, semnalăm că proiectul nu reglementează situația în care operațiunile aferente spațiului electronic de comunicare sunt exercitate prin reprezentant legal sau convențional. Sub acest aspect, nu rezultă modul în care poate fi accesat și utilizat spațiul electronic în cazul minorilor, al persoanelor care beneficiază de măsuri de ocrotire ori, în general, în situațiile în care titularul acționează prin reprezentant.

Având în vedere caracterul personalizat al spațiului electronic, precum și faptul că accesul la acesta este condiționat de identificarea electronică a titularului, este necesară completarea reglementării în vederea stabilirii condițiilor în care drepturile aferente spațiului electronic de comunicare pot fi exercitate prin reprezentare.

La **alin. (1)**, semnalăm că formularea potrivit căreia spațiul electronic este destinat „comunicării dintre autoritățile sau instituțiile publice și titularul” acestuia poate sugera caracterul bidirecțional al mecanismului instituit.

Or, această soluție nu rezultă cu claritate din ansamblul reglementării, în condițiile în care art. 4 lit. a) definește spațiul electronic prin raportare la „primirea comunicărilor oficiale din partea autorităților și instituțiilor publice”, iar dispozițiile ulterioare reglementează, în principal, transmiterea comunicărilor de către entitățile publice către titular.

În aceste condiții, pentru claritatea și coerența reglementării, este necesară precizarea intenției normative sub aspectul caracterului unidirecțional sau bidirecțional al comunicării realizate prin intermediul spațiului electronic și corelarea corespunzătoare a dispozițiilor proiectului.

La **alin. (3)**, coroborat cu **art. 7 alin. (1) și (3)**, semnalăm utilizarea unor formulări diferite pentru desemnarea mijloacelor de identificare necesare accesului la spațiul electronic, respectiv „mijloc de identificare electronică admis de lege”, „mijloace de identificare electronică prevăzute de lege” și „mijloace de identitate electronică recunoscute în conformitate cu cadrul european aplicabil”. Întrucât

dispozițiile menționate reglementează aceeași materie, este necesară corelarea terminologiei utilizate în proiect.

11. La art. 6 alin. (1), semnalăm că obligația entităților publice de a transmite notificări prin „canalele de contact disponibile potrivit legii” operează inclusiv **anterior primei autentificări a persoanei în spațiul electronic**. Or, proiectul nu stabilește sursa din care sunt preluate datele de contact utilizate în această etapă. Sub acest aspect, art. 10 reglementează obligația titularului de a furniza și de a menține actualizate datele de contact, însă această obligație presupune, în mod logic, o interacțiune prealabilă a titularului cu sistemul.

12. La art. 8 lit. c), semnalăm că sintagma „confirmări de depunere ori de înregistrare” este insuficient determinată, întrucât nu rezultă care este obiectul depunerii sau al înregistrării pentru care se emite confirmarea. Pentru asigurarea clarității și preciziei normei, este necesară completarea textului prin indicarea, după caz, a actelor, documentelor, cererilor ori a celorlalte elemente la care se referă operațiunile de depunere și de înregistrare.

13. La art. 9 alin. (1), semnalăm necesitatea corelării dispozițiilor referitoare la accesul altor entități publice la conținutul comunicărilor oficiale cu prevederile **art. 23 alin. (6)**. Astfel, art. 9 permite accesul unei alte entități publice la conținutul sau metadatele comunicărilor oficiale, fie în baza acordului expres al titularului, fie în temeiul unei dispoziții legale exprese, în timp ce art. 23 alin. (6) prevede că accesul la conținutul comunicărilor oficiale se realizează „**exclusiv** de către titular, prin utilizarea cheii de decriptare asociate acestuia”. Întrucât cele două soluții normative nu sunt concordante sub aspectul persoanelor sau entităților care pot avea acces la conținutul comunicărilor oficiale, este necesară clarificarea intenției de reglementare și corelarea corespunzătoare a textelor.

La alin. (2), având în vedere definiția de la art. 4 lit. b), termenul „titularului” se va înlocui cu expresia „titularului **spațiului electronic de comunicare**”. Observația este valabilă și pentru celelalte situații similare din proiect.

La alin. (3), potrivit uzanțelor de redactare, propunem ca norma de trimitere să fie redată sub forma „potrivit **dispozițiilor** alin. (1)”, observație valabilă în mod corespunzător pentru toate situațiile de acest fel.

14. La art. 10, pentru un plus de precizie a normei, recomandăm reformularea acesteia după cum urmează:

„Art. 10. – Titularul spațiului electronic de comunicare are obligația de a furniza și de a menține actualizate datele de contact necesare **utilizării canalelor de notificare pentru care a optat**”.

15. La art. 11 alin. (1), pentru același considerent, propunem ca norma să debuteze astfel: „Art. 11. – (1) Titularul **spațiului electronic de comunicare** poate solicita suspendarea ori încetarea utilizării acestuia, ...”.

Totodată, semnalăm că, deși **alin. (1)** reglementează atât **suspendarea**, cât și **încetarea** utilizării spațiului electronic de comunicare, **alin. (3)** stabilește efectele numai pentru ipoteza **suspendării**, prevăzând că, după data la care aceasta produce efecte, spațiul electronic de comunicare nu mai poate fi utilizat pentru noi comunicări oficiale, cu excepția situațiilor prevăzute de lege. Prin urmare, apreciem că este necesară completarea reglementării în vederea determinării și a efectelor **încetării** utilizării spațiului electronic de comunicare.

16. La art. 12, semnalăm că soluția privind instituirea Platformei naționale de notificări este deja prevăzută la art. 1 alin. (2), potrivit căruia „prin prezenta lege se instituie platforma națională de notificări”. În consecință, pentru respectarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, potrivit căreia *„este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ”*, este necesară eliminarea uneia dintre dispozițiile care consacră instituirea Platformei naționale de notificări.

17. La art. 13 lit. f), semnalăm necesitatea corelării cu **art. 14 alin. (1)**, sub aspectul numărului de canale prin care pot fi transmise notificările. Astfel, art. 13 lit. f) prevede că platforma națională de notificări asigură transmiterea notificărilor prin „mai multe canale”, formulare care presupune utilizarea a cel puțin două canale de notificare. În schimb, potrivit art. 14 alin. (1), notificările se transmit prin „unul sau mai multe canale de notificare”, ceea ce permite și utilizarea unui singur canal.

La **lit. h)**, semnalăm că asocierea comunicărilor și notificărilor înregistrate cu titularul este prevăzută exclusiv pe baza codului numeric personal. Or, în măsura în care, potrivit intenției de reglementare, mecanismul instituit prin proiect urmează să fie aplicabil tuturor persoanelor fizice, soluția nu acoperă situația persoanelor cărora nu le este atribuit un cod numeric personal. Această situație poate apărea, de exemplu, în cazul cetățenilor altor state membre ale Uniunii Europene care nu dețin cod numeric personal atribuit de autoritățile române, dar care se pot identifica prin mijloace de identificare electronică

recunoscute potrivit cadrului european, în condițiile art. 7 alin. (3) din proiect.

18. La art. 14 alin. (2), semnalăm o necorelare între **partea introductivă** și dispoziția de la **lit. d)**. Astfel, potrivit părții introductive, enumerarea canalelor de notificare are caracter neexhaustiv, prin utilizarea sintagmei „fără a se limita la acestea”. În schimb, lit. d) se referă la „alte canale stabilite prin normele metodologice”, ceea ce sugerează că utilizarea altor canale decât cele prevăzute la lit. a) - c) este condiționată de stabilirea acestora prin normele metodologice. Prin urmare, este necesară clarificarea intenției de reglementare și corelarea corespunzătoare a textului.

La alin. (3), semnalăm că sintagma „mecanisme suplimentare de transmitere ori confirmare” nu are un conținut suficient de determinat. Prin urmare, apreciem că este necesară precizarea obiectului la care se referă respectivele mecanisme de transmitere ori confirmare, pentru evitarea oricărei confuzii între transmiterea notificării și realizarea comunicării oficiale.

19. La art. 15 alin. (2), semnalăm că sintagma „informații sensibile” nu are un conținut juridic suficient de determinat, în condițiile în care aceasta nu este definită în cuprinsul proiectului și nici nu corespunde terminologiei consacrate de Regulamentul (UE) 2016/679, care utilizează noțiunea de „categorii speciale de date cu caracter personal”. În aceste condiții, nu rezultă cu claritate ce categorie de informații este avută în vedere prin această sintagmă și nici dacă aceasta se suprapune peste categoriile speciale de date cu caracter personal ori vizează și alte informații supuse unui regim de protecție.

20. La art. 16 alin. (2), la partea introductivă, pentru un plus de rigoare în redactare, propunem ca norma să debuteze astfel: „(2) Profilul de notificare **prevăzut la alin. (1) ...**”.

Pentru același considerent, la **lit. a)**, propunem ca termenul „canalelor” să fie înlocuit cu expresia „canalelor **de notificare**”, iar la **lit. c)**, termenul „transmitere” să fie înlocuit cu expresia „transmitere **a notificărilor**”.

21. La art. 17 alin. (1), semnalăm că soluția legislativă potrivit căreia notificarea are rol de alertare, informare ori reamintire și nu echivalează, prin ea însăși, cu efectuarea comunicării oficiale, cu excepția cazurilor expres prevăzute de lege, este deja cuprinsă, în esență, în definiția noțiunii de „notificare” de la art. 4 lit. d). În aceste condiții, pentru evitarea paralelismului normativ, este necesară reanalizarea menținerii art. 17 alin. (1). În ipoteza însușirii acestei observații, art. 17 va avea un singur alineat, care nu va fi numerotat.

La **alin. (2)**, semnalăm că formularea potrivit căreia punerea la dispoziția titularului, în spațiul electronic de comunicare, a conținutului comunicării oficiale „reprezintă modalitatea de **transmitere a comunicării oficiale**” necesită reanalizare în raport cu definiția de la art. 4 lit. e), potrivit căreia **comunicarea oficială este ea însăși definită ca reprezentând „transmiterea unui act, document, înscris, răspuns, înștiințare, convocare ori a altui conținut”**. Având în vedere și dispozițiile alin. (1) ale primului art. 20, potrivit cărora simpla punere la dispoziție a comunicării oficiale în spațiul electronic de comunicare nu produce, prin ea însăși, efectele juridice ale comunicării, este necesară clarificarea terminologiei utilizate și corelarea art. 17 alin. (2) cu definiția de la art. 4 lit. e) și cu regimul juridic instituit la primul art. 20.

22. La art. 18 alin. (2), semnalăm că sintagma „sub sancțiunea nulității comunicării” nu permite determinarea cu suficientă claritate a obiectului sancțiunii instituite. Astfel, nu rezultă dacă nulitatea privește operațiunea de punere la dispoziție a comunicării în Spațiul electronic sau comunicarea oficială realizată prin intermediul acestuia. În aceste condiții, pentru asigurarea clarității și previzibilității normei, este necesară precizarea expresă a operațiunii juridice asupra căreia operează sancțiunea nulității.

Sub rezerva acestei observații, pentru rigoare normativă, recomandăm ca textul să debuteze astfel: „(2) Autoritatea **sau instituția** publică are obligația de a pune la dispoziție, în spațiul electronic de comunicare, **comunicarea oficială în integralitatea sa, ...**”

La **alin. (4)**, ultima teză nu instituie o regulă de conduită și nici nu realizează o trimitere normativă precisă la dispozițiile relevante ale dreptului Uniunii Europene. În consecință, pentru respectarea caracterului prescriptiv al normei juridice, propunem eliminarea acestei teze.

23. La art. 19 alin. (1) lit. e), semnalăm necesitatea corelării terminologiei cu cea utilizată la art. 13 lit. d), care se referă la „evenimente operaționale relevante”, în timp ce textul analizat utilizează sintagma „alte evenimente relevante”. În măsura în care sunt avute în vedere aceleași categorii de evenimente, pentru respectarea principiului unității terminologice este necesară utilizarea aceleiași sintagme.

24. La primul art. 20 alin. (1), având în vedere definiția de la art. 4 lit. a), termenul „spațiu” se va înlocui cu expresia „**spațiul electronic de comunicare**”. Observația este valabilă și pentru celelalte situații similare din proiect.

25. La al doilea art. 20, este necesară renumerotarea acestuia și, în mod corespunzător, a articolelor subsecvente, precum și revederea normelor de trimitere din cuprinsul proiectului, în raport cu noua numerotare.

La **alin. (1)**, semnalăm că nu rezultă cu suficientă claritate semnificația juridică a soluției potrivit căreia titularul **poate invoca** înscrisurile și evidențele din spațiul electronic de comunicare și din jurnalul de comunicare.

Totodată, sintagma „autoritățile publice” trebuie reanalizată, având în vedere că proiectul reglementează raporturi și cu instituții publice și definește noțiunea mai largă de „entități publice”. Observația este valabilă, în mod corespunzător, și pentru alte situații similare din proiect.

La **alin. (2)**, semnalăm că soluția normativă se suprapune, în parte, cu dispozițiile primului art. 20 alin. (1) și (2), potrivit cărora punerea la dispoziție a comunicării oficiale în spațiul electronic nu produce, prin ea însăși, efectele juridice ale comunicării și nu constituie dovada faptului că titularul a primit comunicarea ori a luat cunoștință de aceasta. Prin urmare, este necesară reanalizarea utilității acestui alineat, fie în sensul eliminării sale, fie al integrării soluției în cuprinsul primului art. 20, unde este reglementat regimul juridic al punerii la dispoziție a comunicării.

26. La actualul art. 21 alin. (2) și (3), semnalăm caracterul insuficient determinat al soluțiilor normative propuse. Astfel, din formularea **alin. (2)**, potrivit căreia „operarea tehnică a infrastructurii se realizează în cadrul infrastructurilor digitale guvernamentale, în condițiile legii”, nu rezultă cu claritate care este infrastructura avută în vedere, care este entitatea responsabilă de operarea tehnică și nici raportul acesteia cu Autoritatea pentru Digitalizarea României, căreia alin. (1) îi atribuie administrarea, coordonarea și dezvoltarea spațiului electronic de comunicare și a platformei naționale de notificări.

Totodată, **alin. (3)**, potrivit căruia Autoritatea pentru Digitalizarea României „colaborează, potrivit competențelor legale, cu alte autorități și instituții publice relevante”, are un caracter excesiv de general, întrucât nu sunt determinate entitățile vizate.

Prin urmare, este necesară reanalizarea și reformularea celor două alineate, în vederea stabilirii cu suficientă precizie a cadrului instituțional și tehnic aplicabil operării infrastructurii, precum și a raporturilor de colaborare ale Autorității pentru Digitalizarea României.

27. La actualul art. 23 alin. (1) și (2), semnalăm că nu rezultă cu suficientă claritate destinatarii obligațiilor instituite. Astfel, alin. (2)

utilizează sintagmele „autoritatea responsabilă” și „instituțiile integrate în sistem”, fără ca acestea să fie definite ori corelate cu terminologia utilizată în cuprinsul proiectului, în condițiile în care art. 21 alin. (1) atribuie Autorității pentru Digitalizarea României administrarea, coordonarea și dezvoltarea infrastructurii, iar art. 4 lit. n) definește noțiunea de „entități publice”. Totodată, nu este delimitat în ce măsură obligațiile prevăzute la alin. (2) revin autorității care administrează infrastructura, respectiv entităților integrate în sistem.

Prin urmare, este necesară reformularea normei, în vederea identificării clare a subiectelor obligațiilor respective și a delimitării responsabilităților acestora, prin corelare și cu dispozițiile art. 21.

La **alin. (3)**, semnalăm că **teza a doua**, potrivit căreia „Ghidul de guvernanță a platformei de cloud guvernamental stabilește tocmai standarde, reguli și obligații necesare activităților operaționale, procedurale și tehnice ale infrastructurilor informatice și serviciilor de tip cloud”, are caracter explicativ, iar nu normativ, fiind improprie textului unei legi. Precizăm că Ghidul de guvernanță a platformei de cloud guvernamental este aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 112/2023.

În consecință, dacă intenția este ca infrastructura și regulile tehnice de funcționare prevăzute de proiect să se supună cadrului juridic aplicabil Platformei de cloud guvernamental, este necesară reformularea primei teze prin raportare clară la cadrul normativ incident și eliminarea tezei a doua.

28. La actualul art. 24 alin. (3), pentru precizia normei, propunem înlocuirea sintagmelor generice „structurii competente în domeniul securității cibernetice” și „autorității de supraveghere a prelucrării datelor cu caracter personal” cu denumirile autorităților publice competente, respectiv Directoratul Național de Securitate Cibernetică și Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal.

La **alin. (4)**, apreciem că raportul de audit are, prin natura sa, rolul de a constata și evidenția neconformitățile identificate, iar nu de a stabili, prin el însuși, termene obligatorii pentru remedierea acestora. În forma propusă, textul atribuie raportului de audit un efect juridic care depășește funcția sa de constatare și evaluare. În consecință, este necesară reanalizarea soluției, în sensul stabilirii prin lege a autorității competente să dispună măsurile de remediere și termenele aferente, pe baza constatărilor cuprinse în raportul de audit.

La **alin. (5)**, semnalăm că sintagma „modificări majore”, cu referire la infrastructură și servicii, este insuficient determinată, în

condițiile în care o astfel de modificare atrage obligația efectuării unui nou audit. În aceste condiții, este necesară precizarea criteriilor în raport cu care o modificare poate fi calificată drept majoră, precum și, după caz, a autorității competente să constate îndeplinirea acestora, astfel încât să rezulte cu claritate situațiile în care devine incidentă obligația prevăzută de normă.

De asemenea, pentru precizia normei, propunem ca aceasta să debuteze astfel: „(5) Auditul **prevăzut la alin. (1) ...**”.

29. La actualul art. 25, având în vedere că norma stabilește termenele pentru utilizarea etapizată a sistemului, aceasta are natura unei dispoziții finale referitoare la punerea în aplicare a legii. Or, potrivit normelor de tehnică legislativă, dispozițiile privind stabilirea și sancționarea contravențiilor se plasează înaintea dispozițiilor tranzitorii și finale. Ca atare, este necesară revederea amplasării art. 25, în sensul plasării sale după dispozițiile art. 26 - 28 referitoare la răspundere și regimul contravențional, cu renumerotarea corespunzătoare a articolelor subsecvente.

La **alin. (1) și (2)**, potrivit uzanțelor de redactare, expresia „de la intrarea în vigoare” se va înlocui cu sintagma „de la **data intrării în vigoare**”.

30. La art. 27, semnalăm că textul propus este lipsit de claritate și previzibilitate, întrucât din redactarea actuală, pentru faptele stabilite la lit. a) - d), nu rezultă cine este subiectul activ al contravenției. Este necesară, de aceea, reanalizarea și reformularea normei sub acest aspect.

31. La art. 28 alin. (1), semnalăm că norma de trimitere „la art. 28” este inexactă și trebuie revizuită.

Totodată, precizăm că, potrivit art. 5 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, sancțiunea stabilită trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite, iar potrivit art. 21 alin. (2) din același act normativ, individualizarea sancțiunii de către agentul constator se face în limitele prevăzute de actul normativ, ținându-se seama de împrejurările săvârșirii faptei, de urmarea produsă și de celelalte criterii legale. Se impune, astfel, reanalizarea limitelor amenzii, eventual prin diferențierea cuantumului amenzilor aplicabile în funcție de fapta săvârșită.

La **alin. (2)**, potrivit căruia constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către ofițerii și agenții de poliție, semnalăm că faptele prevăzute la art. 27 privesc aspecte de natură tehnică, referitoare la interconectarea sistemelor informatice, la standardele de trasabilitate și jurnalizare și la configurațiile tehnice

necesare funcționării interoperabile a sistemului, situații aflate, potrivit art. 21 din actul normativ, în administrarea și coordonarea Autorității pentru Digitalizarea României. Astfel, este de analizat dacă Poliția Română dispune de competența tehnică necesară constatării unor fapte de această natură.

32. La actualul art. 30, pentru precizia normei, aceasta ar trebui completată prin indicarea expresă a modalității de publicare a raportului, de exemplu, pe pagina de internet a Autorității pentru Digitalizarea României, în măsura în care această soluție este în acord cu intenția de reglementare.

33. La actualul art. 31, considerăm că nu se justifică soluția intrării în vigoare a legii la 180 de zile de la data publicării, întrucât, până la data intrării sale în vigoare, legea nu produce efecte juridice, astfel încât măsurile necesare implementării reglementării nu pot fi impuse în temeiul acesteia.

În plus, proiectul prevede deja termene distincte pentru punerea în aplicare a reglementării. Astfel, potrivit art. 29, normele metodologice urmează să fie adoptate în termen de 120 de zile de la data intrării în vigoare a legii, iar art. 25 stabilește termene de 12 luni, respectiv 36 de luni, calculate tot de la data intrării în vigoare, pentru utilizarea sistemului de către autoritățile și instituțiile vizate.

În aceste condiții, termenul de 180 de zile prevăzut la art. 31 nu contribuie la implementarea efectivă a reglementării, ci determină numai amânarea momentului de la care încep să curgă termenele prevăzute la art. 25 și 29.

Prin urmare, este necesară reanalizarea soluției prevăzute la art. 31. Dacă intenția inițiatorului este de a asigura timpul necesar pentru operaționalizarea sistemului, apreciem că acest obiectiv poate fi realizat prin stabilirea unor termene corespunzătoare la art. 25, în special la alin. (1), ținând seama și de termenul de 120 de zile prevăzut pentru adoptarea normelor metodologice.

PRESEDINTE

Florin IORDACHE

București
Nr. 737/13.08.2026